

Berek Edit

Pokoltúra

Berek Edit

Pokoltúra

ATHENAEUM

Copyright © Berek Edit, 2017

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: 1-235-5020
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado
athenaeum@lira.hu

ISBN 978 963 293 673 4

Felelős kiadó: Szabó Tibor Benjámin
Felelős szerkesztő: Peiker Éva
Szerkesztette: Ács Eleonóra
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Borító: Földi Andrea
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

Készült az Alföldi Nyomda Zrt.-ben, 2017-ben
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Anyámra rá sem lehet ismerni. Kérdeztem is tőle, hogy ufók rabolták-e el, és ha igen mit tettek vele. Ezzel persze sikerült megneveltetnem, pedig most kivételesen nem ez volt a cél. A kacaja a folyosó másik végéig is elhallatszott. Csupa jókedv, semmi stressz, mintha nem is ő lenne. Mégsem játszott a magát. Egyszerűen csak az látszik rajta, hogy – bármennyit is vesz ki belőle a kezelés – fejben megváltozott. Valami megváltozott benne, és ennek hatására összeszedett lett.

Furcsa helyzet ez... Mert nem tudom azt mondani, hogy gyerekkoromban nem harcolt, még akkor sem, ha akkor úgy tűnt, feladta, vagy beletörődött az életébe. Csak látszólag adta fel a küzdelmet, de belül nem. Azt a küzdelmet, ami igazán megerősítette, ami olyan ellenállóvá tette... és ami meg is betegítette.

Mennyi mindenre képes egy betegség. Mennyi mindent képes kihozni egy emberből. De miért kell ahhoz betegnek lennie, vagy beteggé tennie magát egy embernek, hogy az változtatásra kényszerítse? Miért kellene ennyire súlyos élethelyzetek? Azt hiszem, engem is megszállt valami, hogy ilyeneken gondolkozom. Mert ebből a szempontból olyan vagyok, mint anyám. Nem hiszek a sorsszerű történetekben. A tettekben hiszek. Magamban hiszek. Abban, hogy ha valamit szeretnék elérni, azért küzdeni kell. Keményen. És ha küzdök, akkor annak lesz is eredménye. Lehet, hogy évek telnek el addig, de előbb-utóbb meglesz az eredménye. Eszerint élek én is. Ezt láttam anyámtól is.

Tudom, hogy miattunk nem adta fel. Soha nem mondta, de valahányszor rám nézett, láttam a szemében, hogy mennyi erő lakozik benne. És mégis azt kívánom, hogy bárcsak menekült volna! Bárcsak ne túrt volna az alkoholista férjének! Bárcsak ne túrta volna a pofonokat, a véraláfutásokat eredményező ütésekét és a végletekig megalázó lelki terrort! És bárcsak lett volna egy kotnyeles szomszéd, aki beavatkozott volna, aki a segítségére lett volna, és nem csak a pletykát terjesztette volna!

Nem lettem volna kevésbé büszke az anyámrá, ha lelépünk az apámtól, vagy ha egyszer visszaüt. Sőt, akkor igazán büszke lettem volna rá. Persze alkataból kifolyólag erre nem lett volna képes. De remélem, hogy a képzeletében visszaadott apámnak abból, amit ő kapott tőle. Bár annyi kegyetlenséget visszaadni nem lehet.

Fogalmam sincs, apám mit gondolhat magáról. Sosem kérdeztem tőle, de egy olyan ember, mint ő, tele önzéssel, mit is képzelhet? Szinte már nevetséges, ahogy képmutató férjként ül anyám ágya szélén, fogja a kezét, erőlteti a poénjait, miközben mindenáron mosolyt akar csalni az arcára, és nem veszi észre, hogy az – ő megfogalmazása szerint – imádott felesége erre nem tart igényt. Ennek a nőnek nem most kellene fogni a kezét és ülni az ágyánál. Ezt a nőt akkor kellett volna szeretni, amikor szó nélkül arcon vágta, vagy amikor halálosan fenyegette. Ezt a nőt akkor kellett volna tisztelni, amikor a lelkét is kidolgozta, hogy eltartsa a családját, hiszen az apám az összes pénzt alkoholra meg cigarettára költötte. Mit számított, hogy nekem lyukas cipőben kellett iskolába

járnom, mert anyám nem tudott újat venni, a lényeg, hogy neki minden reggel jól indult a nap.

Ezt a nőt a múltban kellett volna védelmezni, hogy ez a nap soha ne jöhessen el. Akkor kellett volna vigyázni rá, hogy az, amitől most mindannyian tartunk, ne következzen be!

Odakint, ahol eddig csend honolt, madárcsicsergés verte fel a vidéket, és a téli álomba merült tájat életre hívva kezdte felébreszteni a tavaszt.

Az év már márciusban jár, egyre sűrűbbnek érezni a napokat, egyre gyorsabbnak a nappalok és éjszakák váltakozását, a percek múlását. Nem sok életinger ér mostanában, mégis igyekszem úgy megőrizni a pillanatok szentségét, hogy magamban megörökítve a résszemmé váljanak. Szelencébe zárva gyűjtögetem az életemet kivevő morzsákat. Emléket kovácsolok belőlük, szeretném, ha megmaradnának bennem, hogy egy napon emlékeztessenek majd a küzdelemre, a harc nagyságára.

Nem hiszem, hogy örülség őrizni a megszenvedett perceket, hiszen a velük való küzdelem tesz azzá, aki egyszer leszek. Alakítanak, miközben magjukat elszórva várják, hogy megfakadjanak, s kikelve gyönyörű növényként virítsanak. Mert egy napon tudom, én is újra virágozni fogok, és nem lesz az a sötétség, amely elnyomhatja a fényemet.

Az élet mindig nagy tanítómester. Sokszor hisszük azt, hogy igazságtalanul állít akadályt vagy új kihívást elénk, pedig mindig a fejlődésünket szolgáló személyt vagy nehézséget gördíti az utunkba. A legnehezebb megtalálni a helyes irányt, hiszen legszí-

vesebben az ismert ösvényen tennék meg az utat, kibekkelnék a szituációt, és nemcsak erre vágyunk, de ezt is tesszük. A megúszásra hajtvá meg is úszunk. Ideig-óráig. Aztán jön a lavina, és elsöpör mindent, ami az útjába kerül, mi pedig általában későn vesszük észre, hogy óriási a baj, hogy könnyen belehalhatunk.

Én is itt állok most, a lavina előtt. De gyáva mód nem szeretnék megfutamodni. Talán a vesztembe futok, de készen állok arra, ami rám vár. Ha sikerül túlélnem, akkor látom még a felkelő napot, és nem csupán látni, de érezni is fogom feltöltő energiáját. Már nem csupán odakint, de bennem is éledezik a tavasz...

Úszom a munkában. Az állandó teljesítménykényszer, ami amúgy nem szokott gondot okozni, most minden súlyával rám nehezedik. Szorítanak a határidők, és közben százfelé kellene szakadnom. Most érzem, hogy ez már sok. Minden összejött.

Mindennek ellenére a barátnőm teljes megértést tanúsít, és a legnagyobb mértékben támogat. Legalább a párkapcsolatom működik, vagy legalábbis abban bízhatom, bármennyire is kevés energiám jut rá.

P. nagyszerű nő. Bár nem sok időm van mostanában kettőnkre, sokat gondolkozom a közös jövőnkön. Azt érzem, hogy megérett a kapcsolatunk arra, hogy komolyabbra forduljon a dolog kettőnk között. El tudom képzelni, hogy a feleségem legyen, és természetesen a gyerekeim anyja. Nagyon szereti a gyerekeket, és a gyerekek is imádják őt. Szinte megigézve bámulják... Persze nagyon szép, az ember le

sem tudja venni róla a szemét, de a szépsége mellett nagyon intelligens is. Emiatt szerettem belé. Bár, ha teljesen őszinte akarok lenni, akkor a mosolya volt az első, ami azonnal le-hengerelt. És ennek már négy éve.

Nehéz ez, mert az időzítés most nem megfelelő. Pedig nagyon szeretném, ha anyám is ott lehetne az eljegyzésün-kön, de félek attól, hogy már nem lesz. Viszont most előállni ezzel, nem igazán jó ötlet. Hiszen beteg. Rákos, és a kórház-ban szó szerint az életéért küzd. Szeretném megosztani vele a terveimet, az életem fontos pillanatait, a boldogságomat, de mindezt úgy, hogy őt ne bántsam.

Tudom, hogy annak örül, ha mi örülünk, ha mi boldo-gok vagyunk, de most ő a fontos. A saját életemnél is fon-tosabb. Mert az én életem nem rohan el. Az megvár, ahogy a terveimet is meg tudom később valósítani, ha már látom, hogy jobban van. És addig nem is teszek erről említést neki. Meg másnak sem. Egy darabig még megtartom magamnak. A helyzet úgyis hozza magával. A nagy előre tervezés úgy-sem az én műfajom. Nálam mindig változik valami, nehéz ehhez igazodni, időnként még nekem is. Nem könnyű ve-lem. Sőt, a munkám miatt igazán nehéz, mert az időbeosz-tásom kiszámíthatatlan. Ezért örülök P.-nek. Mert tudom, hogy bár nem egyszerű számára – mellettem alapjába véve nem egyszerű –, de ő nagyon jól alkalmazkodik. Kiegészít. Éppen ezért érzem, hogy ő a tökéletes társ. És a tökéletes társnak csak tökéletes helyszín és időpont a megfelelő. De azt még keresem kell... Hogy egy napon minden tökéletes legyen.

Most minden iszonyat rossz. Iszonyat káosz. Tényleg mindig mindennek katasztrófálisnak kell lennie? Most már mindig így lesz? Sosem lesz már jó? Nem értem, miért kell állandóan történnie valaminek, ami miatt csak a szenvedés jut. És ráadásul még tetőzi az egészszet, hogy körülöttem mindenki olyan boldog, mindenki csak mosolyog. Micsoda színjáték, hánynom kell tőle.

Utálom most az embereket. Annyira nincs kedvem hozzájuk. Ha nem kellene suliba járnom, ki sem tenném a lábamat a szobámból. De biztos ezért találták fel a gimit, hogy ez ne fordulhasson elő. Meg ezért van egy csomó kötelezettség. Mert, ha nem lenne, akkor nem csinálnék semmit. Azaz csak azt, amit akarok.

Most jó lenne nem lenni. Illetve létezni, csak láthatatlanul. Én látnék mindenkit, engem viszont senki. Csak figyelnék, mindenkiről tudnék mindent, minden rejtegetett titkot. Na, ezt nagyon élvezném.

De most a keserűség beszél belőlem, meg a kiábrándultság. Kiábrándultság az életből, a világból, meg természetesen a pasikból. Pedig azt hittem, hogy alakul Sz.-szel valami kettőnk között, azok után, hogy a mozi is tök jó hangulatban telt. A film is remek volt, semmi romantikus vígjáték, amittől esetleg kínosan kellett volna éreznünk magunkat.

Naivan azt gondoltam, hogy bejövök neki. Hiszen anno ő írt rám, és hívott el randira. Látható jeleket küldött, hogy jól érzi magát velem. A „nagyon kedvellek, de maradjunk csak barátok” viszont bedöntött mindent, amit addig kép-

zeltem. Még a mozit is ő fizette, hazakísért, de amikor meg kellett volna csókolnia, benyögte, hogy ne haragudjak, de ő nem akar kapcsolatot. Tessék? Ezért kellett a sok húhó? A semmiért? Fogalmam sincs, hogy akkor mi értelme volt az egésznek, ha úgyis tudta előre, hogy nem akar tőlem semmit. Vagy csak valami hülye fogadás tárgya voltam, ami itt ért véget? Egyszerűen nem tudtam mire vélni. És még most sem tudom. Én szúrtam el valamit úgy, hogy észre sem vettem, vagy csak simán felültetett?

Persze másnap, miért is ne, egy vörös hajú lánnyal láttam a folyosón beszélgetni, miközben bámult, mint egy hipnotizált, de nem köszönt. Gyorsan talált másikat. Bár lehet ez a lány már hamarabb is képben volt, és mivel jobban bejött neki, engem lekoptatott. Ez az, amit már nem fogok megtudni, de nem is akarok. Csak azt tudom, hogy máától nem fogom pasikra pazarolni az energiámat, mert nem érdekelnek.

És ha mindez nem lenne elég, még itt van anya is, azaz a betegsége. Attól még lehangoltabb vagyok. Hiányzik. Rettenetesen hiányzik. Néha nagyon nehezen viselem, hogy csak a kórházban találkozunk. Annyira elmondanám neki, hogyan is érzem magam, de nem merem. Bár mindent elmondok neki, de állandóan nem panaszkodhatok.

Csak szeretnék normális fiatal lenni, normális élettel, normális érzelmekkel. Bár azt sem tudom, hogy milyen a normális. A normális azt jelenti, hogy unalmas? Mert az én életem minden, csak nem unalmas. Talán időnként kevés-

bé izgalmas, de unalmasnak egyáltalán nem nevezhető. Pedig néha jó lenne, ha nem történe semmi. Egyszer azt is kipróbálnám. Bár akkor a mostani, „nem normális” életemre vágnék. Ahogy ismerem magam, biztosan!

Keserédes napok ezek. Nem tudom, hogy T.-től már búcsúznom kellene-e, és a búcsú minden percét kihasználva gyűjtenem az emlékeket, vagy a közös jövőnk számára kellene minél több mindent megőriznem, hogy öreg napjainkban legyen mire visszaemlékezünk?

Mostanában viszont nagyon jól fest – leszámítva a kezelésekkel járó szokásos mellékhatásokat –, és egyáltalán nem úgy néz ki, mint, aki elmenni készül. Érzem, hogy együtt fogunk megöregedni. Tudom, hogy itt marad velem, hogy itt lesz nekem életem végéig.

Már több mint húsz éve vagyunk együtt. Férj és feleségként, egészségben és betegségben, jóban és rosszban, és tartjuk magunkat azóta is a fogadalmunkhoz, és a fogadalmunkkal járó kötelezettségekhez. Az egyedüli nő volt mindig is, akit szerettem. Ahogy én is az egyetlen férfi voltam számára, akit igazán szeretett. Mert csak engem szeretett, ennek jeléül szült is nekem két gyereket.

Eddig éltünk egészségben és jóban, most meg betegségben és rosszban, de én így is mellette vagyok. És még hosszú éveken keresztül szeretnék mellette lenni. A gyerekek hamarosan végleg kirepülnek, és akkor végre csak mi maradunk ketten. Csak maradunk

férjnek és feleségnek, mert a szülői szerep jelentősége csökken, és újra lehetőségünk lesz egymáshoz egészen közel kerülni.

Magunk mögött hagyjuk a múltat, és új életet kezdünk. Próbálok majd T.-ből teljesen kitörölni a betegség lenyomatait; a legkisebb nyoma se maradjon, és semmilyen hatással ne legyen az életünkre. Minden meg fog változni. Tudom, hogy semmi nem lesz ugyanaz, ahogy már most is minden más, hiszen máris változtunk az új helyzettel együtt. De hát ilyen az élet, nem igaz? És végső soron a változásokra szükség van. Mert az állandóság okozta T.-nek is ezt a betegséget. A megrögzött és berögzült rossz szokások, amelyek már ilyen szinten jeleztek. A betegsége legalább mindenkit változásra ösztönöz, és ha a családot tekintem, annak kell örülni, hogy csupán egy ember érintett, hiszen lehetnénk mindannyian betegek. Persze közvetve mindenki életét befolyásolja, érezzük is a változásokat. De pontosan ezek a változások adnak okot a jobbat remélni, a jobban hinni, és valami egészen jóról álmodozni.

Persze ez egy boldog élet képe. De a rosszról minek is álmodoznék, hiszen az már itt van a jelenben. És én most csak a pozitív dolgokban akarok hinni. A változás okozta gyógyulásban, egy közös és boldog öregkorban, T.-vel.

Életem vitorlása a tenger habzó hullámain hánykolódik, én pedig próbálok egyensúlyba hozni a hajót: az életemért küzdök. A víz sós ízét a számban, nincs, ami elfedje, pedig nagyon vágyom valami tejszínesre, édesre. A félelem bűze terjeng az orromban; levendulamezőt képzelek a helyére, mely enyhíti a görcsöket. Újra a

régi köröket futom, a bizonytalanság szorosan ölel magához, míg én teljes erőmmel kitörni vágyom. Hogy továbbra is pozitív hozzáállással küzdök-e? Igen, de ettől még nem tűnik el, nem szűnik meg a kétely, és nem múlik el a betegség.

A változás már nagy erővel munkálkodik a tudatomban, de néha még mindig láncra ver a félelem. Persze csak azért van hatással rám, mert tudja, hogy minden további nélkül lehet.

Próbálok az érzelmeimet kézben tartani, hogy egyik irányba se csorduljon túl, mert a túlzott pozitívizmus is árthat, hiszen nem számolni a kockázatot, öngyilkosságot jelent.

Nem élhetek úgy, hogy a gyertya mindkét végét égetem, és az erők, hol az egyik, hol a másik irányba löknek. Nem tudom elviselni a folyamatosan ide-oda rángató érzelmeket. Ettől elvész az erőm, elfáradok.

Bár a pozitívát választottam, mégis felmerül a kérdés, hogy a bennem lévő negatívát miként is kellene kezelnem. Mert valahogyan el kellene fogadnom, hogy ez vele jár, ez hozzátartozik a gyógyuláshoz. Az élet részét képezi, hiába szeretném kitiltani.

Csak fel kell mérnem az erejét, meghatározni, hogy mennyire vehet részt az életem alakításában. Mert éreznem kell néha negatívát is. Ez visz előre az úton, hogy aztán a jó még nagyobb átütő erővel legyen képes a változást előrebillenteni. Változást az egészségi állapotomban, változást a magánéletemben. Mert bizonyos változásokra már készen állok. És azokat csak akkor tudom végrehajtani, ha a másik részem is megérett a változásra. Most valóban megszületett bennem a döntés. A döntés, aminek megvalósulásához teljesen meg kell gyógyulnom. Ugyanis el fogok válni, ezúttal tényleg!